

Jak si při pátrání počínali kluci

Na rozdíl od holčiček se hoši do pátrání pranic nehrnuli. Péťa se na Valentýnku trošku zlobil, že mu nedovolila zmrzlinu. Jonáš si zase říkal, že se kvůli slečně Valentýnce, přestože je z ní slečna detektiv Králová, nezblázní.

„Máš pravdu, ona je někdy hrozně umanutá,“ prohlásil Péťa.

„A tahle hra je úplně praštěná,“ přitakal Jonáš. „Proč máme pátrat po někom, a přitom nevědět po kom? To je přece nesmysl.“

„Je to úlet,“ přidal se Péťa. „Jenže kdybych si tu zmrzlinu teď koupil, neměl bych peníze na další. A navíc, Valentýnka by se určitě vztekala, že jsem porušil dohodu.“

„Nech to plavat,“ poplácal Jonáš kamaráda po rameni. „Za tři čtvrtě hodiny se dočkáme.“

Přesto oba neodolali a nejdřív zamířili ke zmrzlinovému vozíku.

Chlapcům se sbíhali sliny, když se ocitli u pultu. Na cedulkách zapíchnutých do barevných směsí četli: „Čokoládová, višňová, lesní ovoce...“

„Jú, tu bych si dal!“ vyhrkl Péťa při pohledu na fialovou pochoutku z ostružin, borůvek a malin.

„Já bych si dal tamhleto zelenou, to je pistáciová,“ ukázal na opačný konec Jonáš.

„Pistáciová?!“ zaváhal Péťa, „tu jsem nikdy neměl.“

„Je nejlepší,“ tvrdil Jonáš.

„Vážně?“ vykulil oči Péťa, jenže vtom se podíval vedle. „A co višňová? Ty jo, ta by mi mohla hodně chutnat.“

„Hele, a tady vidím mandlovou!“ skoro vykřikl Jonáš. „Ta je možná ještě lepší než pistáciová.“

V tu chvíli se ovšem ozval poněkud netrpělivý hlas samotného zmrzlináře: „Tak, pánové, která to bude?“

Kamarádi teprve teď vzhledli a spatřili nepřilíš přívětivou tvář. Jako by se takový nevrlý obličej k bílé cukrářské zástěře vůbec nehodil.

„My si... my si asi zatím žádnou nekoupíme,“ vysoukal potichu Jonáš.

„Když nekoupíte, tak tu nepovykujte,“ ucedil nasupeně zmrzlinář.

Nečekaná příkrost chlapce natolik překvapila, že radši ani nemukli. Mlčky se vzdalovali, ale sotva zašli za kostel, s gustem si ulevili.

„Já bych ho nejradši svázal a všechny zmrzliny mu zbaštil,“ kul pomstu Péťa.

„Přesně,“ souhlasil Jonáš. „Ať si nemyslí, že si u něj někdy nějakou zmrzlinu koupíme.“

„To teda nikdy,“ poskočil si Péťa.

„Víš, co řekneme Valentýnce?“ nadhodil Jonáš.

„Co?“

„Že jsme vypátrali, že tenhle zmrzlinář je nejprotivnější zmrzlinář v našem městě.“

„Jupí, a úkol máme splněný,“ zasmál se Péťa a kamarádi vesele vpluli do uliček za kostelem.

Tahle část města byla mnohem klidnější než ta za radnicí. Bez občůdků a bez kavárniček tu vládlo mírumilovné ticho. Jen sem tam se ozval klapot bot, kdesi vrzly dveře nebo se někomu rozezněl mobil v kapse. Ale chlapci nikoho nesledovali. Dokonce jednomu zbloudilému turistovi poradili, jak se dostane na náměstí. Až došli k mostu, pod kterým se třpytila řeka. Kamarádi se zahleděli do dálky, až tam, kde se žlutilo slunečnicové pole a kde před několika dny hledali poklad.

„Stejně bylo mnohem zábavnější najít meč než tahle hra,“ prohodil Péťa.

„Vždyť my dva ji vlastně ani nehrajeme,“ přihodil Jonáš. „Jsem moc zvědavý, čímpak nás ohromí slečna detektiv Králová.“

„Určitě nějakou děsně neuvěřitelnou příhodou,“ ušklíbl se Péťa.